

פרשת בא

ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשנו (יא, ז)

האדמו"ר רבי מאיר מפרמישלאן דרש פסוק זה כך: כלל ידוע בעבודת ה' הוא, שעל האדם לנהוג ביושר, שיהיו פיו ולבו שוים, ולא שידבר אחד בפה ואחד בלב. אם כן, "ולכל בני ישראל לא יחרץ" - "יחרץ" הוא לשון חתוך ["חרץ דינו" - חתך דינו]. אל תחתוך ותחלק בין הלב ללשון, אחד בפה ואחד בלב, אלא "כ-לב לשונו" - כמו מחשבת הלב, כך יהיה דבור הלשון.

ורק כך זוכים לשפע ברכה והצלחה. אחי, ר' טוביה לוונשטיין ז"ל, יסד ועמד שנים בראש ארגון החסד "קו לחיים". בעת שישבנו 'שבעה' עליו, ספר אחד מעמיתיו בארגון, ר' מרדכי פלדשטיין, שפעם האדמו"ר מסלונים נזקק לכמה ימי מנוחה.

באו הגבאים ושאלו אם אפשר להשתמש עבורו בהוסטל של "קו לחיים". רצו שהאדמו"ר ישהה שם במשך היום, בלי שאף אחד ידע מכך, כדי שלא יטרידוהו [רק בצהרים היו באים אברכים להתפלל עמו תפלת מנחה], ובלילה היה שב לביתו.

שאלו את הרב פלדשטיין האם לדעתו טוביה יסכים, והוא אמר: "מסתבר שכן" - "וכמה זה יעלה?" - "מאומה. אינכם צריכים לשלם". בסוף השהות שם בקש האדמו"ר מסלונים לשוחח עם טוביה. בתחילה הוא נסה להתחמק כי הבין שהרבי מבקש לשלם על שהותו שם, אך הרבי עמד על בקשתו לשוחח עמו ובלית ברירה הגיע אליו.

בהכנסו לחדר ראה טוביה שהרבי מחזיק בידו סכום כסף. מיד החלו לדבר בדברי תורה, וטוביה 'משך' את הזמן עד שהגיע זמן מנחה. לפני שנגשו להתפלל אמר לו הרבי: "תזכיר לי אחר כך שאני צריך לדבר אתך על משהו..." בסוף מנחה טוביה ברח.

שאל אותו הרב פלדשטיין: "מדוע ברכת? הרי ראית שהוא מחזיק כסף בידו?" אמר לו טוביה: "כי אתה הרי אמרת לו שלא נקח ממנו כסף עבור השהות כאן, ומה שאומרים - צריכים לקיים!"

מקור: הרב שלמה לוינשטיין